

הגיע הזמן "לשרוף את המטבח" האיראני

written by דוד מ' וינברג | 06.02.2026

המומחים המתוחכמים-כביכול למדיניות חוץ וביטחון יצאו השבוע במלוא עוצמתם להסביר לכל מי שמוכן להקשיב כי טעות תהיה אם נשיא ארצות הברית טראמפ יתקוף את איראן.

מתקפה צבאית על טהרן לא תציל את המפגינים האיראנים האמיצים מדיכוי אכזרי בידי הבסיג' ומשמרות המהפכה, אומרים ה"מומחים". היא לא תחולל שינוי משטר; להפך היא רק תלכד את האיראנים סביב המשטר. לכל היותר היא תעלה לשלטון דיקטטור איראני חלופי, אולי גנרל צבאי, שיהיה דכאני ותוקפני לא פחות מן האייתוללות. היא רק תעכב את תוכניות הנשק הגרעיני והטילים הבליסטיים של איראן.

כן, כן, כן ייתכן שכל זה נכון בחלקו. אך הניתוח (השגוי) הזה מחמיץ את העיקר: תקיפה אמריקנית משמעותית באיראן חיונית לאיפוס מאזן הכוחות האזורי והבינלאומי.

מהלומה צבאית מוחצת על איראן נחוצה כדי ליצור מזרח תיכון ועולם רחב יותר שבו וושינגטון וידידותיה חזקות לאין שיעור, ואויביה חלשים מאי פעם. אכן, זהו לב ליבה של כהונתו השנייה של טראמפ כנשיא.

כפי שכתב אליוט אברמס באביב שעבר בכתב העת Foreign Affairs, "לארצות הברית יש עתה הזדמנות לשמור את איראן ובעלות בריתה מחוץ לאיזון. מאחר שהפתרון האמיתי היחיד לבעיית הרפובליקה האסלאמית הוא קיצה, על ארצות הברית ובעלות בריתה להוביל מסע לחץ בשם העם האיראני המשתוקק לסיום המשטר יותר מכל זר".

"(מדי פעם) יש לראות במשא ומתן (עם איראן) טקטיקה במאבק הארוך למען מזרח תיכון של שלום יעד שלא ניתן להשיגו עד שהרפובליקה האסלאמית תוחלף בממשלה הלגיטימית בעיני העם האיראני, ושנוטשת את שלוחיה הטרוריסטיים, את שנאתה לארצות הברית ולישראל, ואת שאיפתה לשלוט במדינות אחרות באזור. עד אז, הנוכחות הצבאית של ארצות הברית אינה רשאית להצטמצם", כותב אברמס.

ועל כך אוסיף: תוכניותיו של טראמפ "לנצח" במאבק הגלובלי מול סין ותקוותיו לאיפוס היחסים עם רוסיה תלויות במידה רבה בהוכחת חוסנו בעימות עם איראן.

אם ההתלהמות של טראמפ כלפי איראן, והבטחותיו ל"סיוע שבדרך" לעם האיראני, יובילו לעסקה רכה נוספת בסגנון הנשיא לשעבר אובמה היא כזו שמגלגלת הלאה את בעיית הגרעין האיראנית במורד הדרך נשיאותו של טראמפ תסתיים בפועל. הוא לעולם לא יהיה הנשיא ה"טרנספורמטיבי" בעל ההישגים ה"היסטוריים" בעינינו חוץ שאליהם הוא חותר במפורש.

שגריר ארצות הברית בישראל, מייק האקבי, אמר זאת השבוע בצבעוניות אופיינית. בסגנונו הישיר והעממי ציין האקבי כי "צלחות רעל רבות" יוצאות מאיראן, וכי מוטב "לשרוף את המטבח" מאשר להסתפק ב"שינוי התפריט". "צלחות רעל רבות" חמאס, הג'יהאד האסלאמי, חיזבאללה, החות'ים ומוגשות כולן מאותו מטבח, טהרן", אמר האקבי בכנס הבינלאומי למאבק באנטישמיות בירושלים. "אפשר לשנות את התפריט; אבל מוטב לשרוף את המטבח ולא לאפשר להם להגיש עוד את הצלחות הללו".

יש כל כך הרבה מה לעשות כדי להשיב את איראן לקופסה שלה; לשים קץ להתפשטות ההגמונית. לדברי אדמירל ארצות הברית, ג'יימס סטברידס (לשעבר ראש מערך המבצעים הגלובלי של נאט"ו, דיקן אמריטוס של בית הספר למשפט ודיפלומטיה ע"ש פלצ'ר באוניברסיטת טאפטס, ומחבר ספר מצמרר שחובה לקרוא על מלחמה עם סין, 2034: רומן על מלחמת העולם הבאה), ארצות הברית יכולה לפגוע ביעדי הנהגה עתירי ערך (לרבות האייתולות), ובמתקני פיקוד ושליטה של משמרות המהפכה והצבא הסדיר.

ארצות הברית יכולה גם לפגוע בשרשרת האספקה הלוגיסטית של איראן וכן לצבא והן למשטרה האזרחית ו"לרבות" משטרת המוסר בעלת השם האירוני; ובמרכיבים קריטיים של תשתיות האנרגיה של הרפובליקה האסלאמית, כגון מתקנים ימיים, בתי זיקוק ומתקני נמל.

אפשרויות לא קינטיות שסטברידס מונה כוללות פעילות סייבר התקפית נגד מגזר האנרגיה של איראן, שרשראות אספקה לצרכן, מוקדי פיקוד ושליטה צבאיים, מתקני משטרה ומשמרות המהפכה, מערכות טלפוניה ותשתיות ייצור צבאיות וברט מתקנים לייצור כטב"מים וטילים בליסטיים.

ואז, אולי, תתייחס סוף סוף ברצינות "הקהיליה הבינלאומית" ליישום הסבבים של משטרי הסנקציות הרבים נגד איראן שאושרו במועצת הביטחון של האו"ם (אך מעולם לא נאכפו ברצינות בידי בעלות בריתה המערביות של אמריקה). מדובר בשש החלטות סנקציות של מועצת הביטחון (מספרים 1696, 1737, 1747, 1803, 1835 ו-1929, שאושרו בין 2006 ל-2010), שהוחזרו לתוקף בספטמבר האחרון לאחר שהסוכנות הבינלאומית לאנרגיה אטומית קבעה כי איראן מצויה ב"אי עמידה משמעותית ומתמשכת בהתחייבויותיה הגרעיניות".

ולצידן סבבים חדשים של הגבלות על קשרים עסקיים וממשלתיים עם איראן שאושרו על ידי האיחוד האירופי בעקבות טבח אזרחיה המפגינים בידי טהרן (וגם בתגובה לתמיכתה של איראן במלחמתה של רוסיה נגד אוקראינה). האיחוד אף הסכים, סוף סוף, לכלול את משמרות המהפכה ברשימת ארגוני הטרור שלו. אפילו הצרפתים השחצנים הסכימו לכך.

יש עוד מה לעשות: ריצ'רד גולדברג, איש הקרן להגנת הדמוקרטיה בווינגטון, פרסם מניפסט ל"לחץ מרבי" על איראן החורג בהרבה מ"סנקציות מרביות". זה כולל ביטול כל מיני ויתורים ורישיונות המקלים על הסחר העולמי של איראן, אכיפה קפדנית של סנקציות (בעיקר נגד סחר הנפט של איראן עם סין), סנקציות רב לאומיות על מדינות צד שלישי (ובהן מדינות אירופה)

המסייעות לבנקאות האיראנית ולארגונים אסלאמיסטיים רדיקליים הנתמכים בידי איראן במערב, ועוד.

גרג רומן, איש Middle East Forum, פרסם אסטרטגיה מקיפה למעבר דמוקרטי באיראן, שאמורה הייתה להיות מיושמת לפני שנים. היא כוללת מסע מידע אגרסיבי, הגברת לחצים פנימיים התומכים בקבוצות אתניות אופוזיציוניות, מינוף רשתות שיתוף פעולה אזוריות, והנעת תכנון מעבר לתרחישים שלאחר נפילת המשטר. בכלל זה ² לוחמה פוליטית נגד המשטר: ביקורת מתמדת על כשלו הכלכליים ועל אכזריותו, וסיוע גלוי וסמוי למאמצים של איראנים להפגין נגד המשטר, שרובם בבירור מתעבים.

זה המקום להעניק קרדיט לנדים קוֹתִיץ' על מאמרו החשוב השבוע, "ח'אמנאי אינו יכול לתת לווינגטון את מה שהיא רוצה". הוא מצביע על הקונצנזוס השגוי הרווח בבירות המערב ³ שהובע לאחרונה בידי שליח ממשל טראמפ סטיב וויטקוף ⁴ שלפיו, נוכח איום הקריסה המוחלטת, תסכים איראן להמיר את נשמתה האידאולוגית בעורה החומרי. בסופו של דבר, מנקודת מבט מערבית נואו ליברלית, "עסקה גדולה" עם טראמפ היא המוצא ההגיוני היחיד של איראן מן המשבר הנוכחי.

אך הנחה זו נשענת על טעות יסודית: ההנחה שהמשטר האיראני הוא שחקן רציונלי הממקסם תועלת. הוא איננו כזה. האייתוללות "שולטים במבנה ביזנטי שבו רפורמה אינה סירת הצלה אלא טורפדו. הם מנהלים משטר המבוסס על תיאולוגיה של כוח מוחלט, על טענות מטאפיזיות ללגיטימיות אלוהית".

האייתוללה ח'אמנאי רואה את עצמו כשומרה של מדינה מהפכנית קדושה, ששימורה גובר אף על עמודי היסוד של האסלאם. "בירידה מן הקודש אל התחום הנתון למיקוח, ח'אמנאי היה מבטל למעשה את הבסיס התיאולוגי של משרתו שלו". לפיכך, הוא אינו יכול ⁵ ולא יעשה זאת ⁶ "להשליך את התיאולוגיה לטובת מדדי הריאל-פוליטיק הקשיחים".

לפיכך, איראן היא מערכת שבירה שטעתה וראתה בנוקשותה כוח. "כאשר ח'אמנאי אומר שהדרישות האמריקניות בלתי אפשריות, עלינו להאמין לו. המשטר שהוא השקיע חיים שלמים בביצורו ⁷ נועד להישבר, לא להתכופף".

אני אומר: הגיע הזמן לשבור את איראן, לשרוף את המטבח שלה ⁸ ואז לנהל את השלכות השבר, שהפך כעת לבלתי נמנע היסטורית.

החלופה גרועה לאין שיעור. כניעה לאיראן תוביל בהכרח לכניעה לחמאס בעזה, לטורקיה ולקטאר בסוריה ובלבנון, לסין בטיוואן ובאפריקה, לרוסיה באוקראינה, ולכוחות האסלאם הרדיקלי באירופה ובאמריקה עצמה.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 08 לפברואר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.